

WV EEMLAND-KRANT

IN DIT NUMMER

- Van de redactietafel
- Nationale Veldrit 6 december 2025
- Langs de meet: enkele uitslagen
- De Toekomst van het Nederlandse Wielrennen
- Belletje met Paul
- De Pedaalridders: Veldrijden
- Boekbespreking: vanuit de volgwagen
- Column: Modder

Colofon

Redactie: Eric Bervoets, Lianne Nauta

Mmv: Stephan, Stef, Jaap, Henk, Marco en Rene Leijen

Foto's: archief Eemlandkrant, Instagram.

www.wveemland.nl/

info@wveemland.nl

[wveemland](https://www.facebook.com/wveemland)

[Wveemland_officieel](https://www.instagram.com/Wveemland_officieel)

VAN DE REDACTIETAFEL

Jawel, ook de WV Eemlandkrant is gestoken in een nieuw jasje om hiermee de traditie te handhaven dat je aansluit bij je clubkleuren. Het nieuwe tenue is een combinatie van vernieuwing en traditie. Twee woorden die goed passen in deze tijd van het jaar. Je kijkt vooruit, maar dat doe je niet zonder terug te kijken op een mooi (sportief) 2025.

Dit is de periode van goede voornemens en met name ook het jezelf ertoe zetten dat je ze echt nakomt. En dat is altijd een dingetje, zullen we maar zeggen. Bij WV Eemland staat het jubileumjaar voor de deur. In oktober 1926 werd honderd jaar geleden de *Amersfoortsche Ren- en Toeristenclub De Pedaalridders* opgericht. Wie had toen kunnen bedenken dat deze club uit de pionierstijd van het Vaderlandse wielrennen uit zou groeien tot WV Eemland, een van de grootste wielrenverenigingen in Nederland? Groot is de vereniging zeker, in november mochten we het driehonderdste lid met bloemen verwelkomen op een woensdagse trainingsavond.

In dit nummer kijken we met Rene Leijen terug op de oude tijden, met een nadruk op de wedstrijddiscipline die in deze tijd van het jaar vooral wordt beleefd: het veldrijden. In dat artikel ook aandacht voor een ander jubileum: de 50ste editie van de Nationale Veldrit Amersfoort, ook in 2026. Ook op de editie van afgelopen jaar kijken we terug. Wat een evenement was dat!

Naast aandacht voor enkele uitslagen, weer aandacht voor de rubriek *Een belletje met...* waarin we deze keer spraken met renner en wielervlogger Paul Riezebos. Verder nog een column door Lianne Nauta over modder, een bespreking van een boek over ploegleiders en...de toekomst van het Nederlandse wielrennen. Want: hoe is het daar toch mee gesteld? Lees dat allemaal in de nieuwste editie van de WV Eemlandkrant.

Marlene de Ruiter in actie tijdens de NVA 2025 (foto WV Eemland)

NATIONALE VELDRIT 6 DECEMBER 2025

Op zaterdagmiddag 6 december was de spanning voelbaar op Sportpark Zielhorst. Nu ja, de gezelligheid overheerste en de renners hadden er zeker zin in. Op het programma stond de 49ste editie van de Nationale Veldrit Amersfoort, de tweede maal op ons eigen sportpark. Eerder die week was het relatief droog, dus de echte crossliefhebbers knepen in hun handjes toen het op de wedstrijddag zelf begon te plenzen.

Om 10.30 uur trapt de Masters af en werd het parcours een lekker ingereden. Bij de Masters 40+ won Eddy van IJendoorn van de Volharding en onze Jaap Meekenkamp was met een 22ste plek de beste Eemlander. De wedstrijd bij de 50+ werd gewonnen door Micha de Vries uit Woerden, oud-redacteur Richard Sikking (ja die!) was de beste Eemlander. Precies om 11.30 uur was het de beurt aan de Nieuwelingen jongens, waar Stijn van Dongen (Pijnenburg) de hoogste trede van het podium mocht betreden. De best geklasseerde Eemlander was Pelle van den Kieboom. Teun Nagel (zie foto) genoot met volle teugen van de blubber en de strijd en vroeg zich meteen af wanneer de volgende cross was (plek 35).

Als een mijnwerker die Teun Nagel (Foto WV Eemland)

Intussen hadden zich ook het AD en De Stad Amersfoort gemeld voor interviews met renners en uiteraard waren zij op zoek naar sensationele actiefoto's. Een van de redacteurs van deze krant hielp een 82-jarige persfotograaf en behoeftte hem voor aanrijdingen of uitglijden. Alles voor een goede kiek! Dat gebeurde allemaal tijdens de juniorenrace die werd gewonnen door Quinn Schmitz en waar Niek Bos met een mooie vijfde plek de beste renner van onze club was.

Er hing een fantastische sfeer: de erwtensoep, de hamburgers en de heerlijke Italiaanse koffie waren niet te versmaden en smaakten naar meer. Dat gold ook voor de wedstrijden.

Intussen arriveerde de wethouder Ben van Koningsveld (sport, zie hiernaast) en die meldde en passant zelf een fervent triatlonatleet te zijn en het tof te vinden om even de sfeer op te snuiven van veldrijden. Koningsveld hield een praatje en luidde de bel bij wijze van startschot voor de damescategorieën die er om 14.00 uur volle bak vandoor gingen. Bij de elite won Anniek Mos (KDM pack), bij de beloften was het Sara Sonnemans (WV Schijndel), de junioren stond Lois de Jong (nu nog WV Eemland) op het podium met een tweede plek achter Lonneke Heesemans (Het Snelle Wiel). Het apotheose was de elitewedstrijd om 15.00 uur waarbij een verbeterde strijd werd geleverd die eindigde met het hoogste podium voor de Belg Ingmar Uyldevilligen met 'onze' Rinus Mijnten op stek 6 en oud-Eemlander Twan Maarleveld op stek 8. Bij het 'toetje' (klasse 1) won Raymond van de Kruisweg en zien we de eerste Eemlander op plaats 6 (Martin Mijnten). Op naar de vijftigste editie! •

Wethouder Van Koningsveld spreekt de dames renners toe (Foto: WV Eemland)

LANGS DE MEET: MNC-TUSSENSTAND; VELDRIT ENTER

MNC (tussentijdse klassementen)

De Midden Nederland Competitie (MNC) veldrijden 2025 – 2026 startte op 12 oktober in Tiel. Op 30 november deed de MNC Amersfoort aan waarmee tegelijkertijd het parcours van de NVA lekker kon worden ingereden. Bij het verschijnen van de krant waren er acht wedstrijden verreden en wordt het klassement bij de A-klasse aangevoerd door Gijs Broere uit Woerden met op de elfde plek onze Twan Maarleveld als hoogst geklasseerde Eemlander. Bij B-klasse staat Roderik Egberink (GWC De Adelaar) op een tweede plek met Jan-Jaap Brink op een twaalfde stek als beste Eemlander. Bij categorie C van de MNC gaat het om de Dames. Daar wordt het klassement aangevoerd door Rivkah Kroesbergen (daar is ze weer, van Coers Cycling Club). En de beste dame met een clubtenu van WV Eemland vinden we op plaats 22 (Lynn van den Hengel). Bij de mannen van categorie C wordt de eerste plek ingenomen door Floris Otto uit Woerden, met de nieuwe Eemlander Max Holstege op een mooie zevende plek.

MNC Jeugd

Bij de jeugd ging het ook lekker! Bij categorie 1 staan Dex en Ilse op de eerste en tweede plek in het klassement; bij categorie 3 staat onze Etienne op de derde stek; bij 4 zien we Sander en Loes op 2 en 3; bij categorie 5 treffen we onze Hugo aan op een mooie derde plek. Bij de oudste jeugdcategorieën zien we heel knap Tijn op de eerste stek en ten slotte zien we Chris bij categorie 7 op een mooie vijfde plek als best geklasseerde Eemlander.

Enter (13 december)

In het Twentse Enter behaalde onze Niek Bos bij de nationale veldrit heel knap een vierde plek bij de junioren. De wedstrijd werd daar gewonnen door Lars van der Laan van WSV de Peddelaars. Bij de 40+ was Jaap Meekenlamp de hoogst geklasseerde Eemlander; bij Klasse 1 Martin Mijnten (12de), bij de jongens Nieuwelingen Hidde Brouwers (25ste) en Twan Maarleveld kwam als zesde binnen bij de Elite, Professional-A, Professional-B, Belofte (M). Proficiat allemaal, grote klasse!

BOEKBESPREKING: VERHALEN UIT DE VOLGWAGEN

Eric Bervoets

Sportjournaliste Lidewey van Noord schreef een mooi boek waarvoor haar een blik achter de schermen werd gegund in de wereld van het fenomeen ploegleider. Ze kijkt niet alleen naar de actualiteit, maar kijkt ook terug op het ontstaan van het fenomeen ploegleider. Van een soort chef (vaak een oud-renner) heeft het vak zich geëvolueerd tot ploegleiders die zich opstellen als coach en niet noodzakelijkerwijze nog wielrenner zijn. Of zoals Patrick Lefèvre (oud Quickstep) ooit plagend tegen de ploeg zei: 'ik was zelf een strontrenner, net als jullie,

maar ik kan jullie wel vertellen hoe het dus niet moet'. En d'n Hilaire (Hilaire Van der Schueren van Wanty-Groupe Gobert) was zelfs nooit renner, maar al jaren een begrip als ploegleider. Laurens ten Dam zegt in het boek dat Van der Schueren hem op zijn 26ste liet

geloven dat hij de Ronde van Vlaanderen kon winnen.

'Dat was natuurlijk niet zo, zegt de oud-renner,' maar als je er niet in gelooft win je sowieso geen koers'.

Het is echt moeilijk om jezelf als journalist (embedded) te mengen in de gesloten wielwereld. Desondanks lukte het Van Noord om ook in te gaan op bedrog (dopage) en onderlinge rivaliteit. Ook het verdriet na een verongelukte renner wordt indringend beschreven. Dus chapeau Lidewey da hedde jij goe gedaan. Je zou er nog tegenin kunnen brengen dat een nogal een pil is, maar de journaliste schrijft dermate vlot dat zelf dat niet echt een bezwaar is. •

VELDRIJDEN MET DE PEDAALRIDDERS

Rene Leijen

Wielrennen op de openbare weg was begin vorige eeuw bij wet verboden; renners zochten daarom hun toevlucht in grasbaanraces, bij hometrainerwedstrijden én in het veld. Veldrijden was een nieuw alternatief. Het bestaat daarmee min of meer net zo lang als wegwielrennen.

Al in 1925 werd in Parijs zelfs een veldrit voor meisjes gehouden. Voor die 'cross country per fiets' moesten ze 6 km afleggen, 'te voet en per rijwiel'. Een van de eerste veldritten in Nederland was in 1927, in Scheveningen. Eigenlijk was dat een strandrace: deelnemers (vrouwen, mannen, toeristen, veteranen, junioren) moesten met de fiets op de nek de trap af naar het strand, op gewone fietsen. Veel clubs organiseerden in die jaren hun eerste 'cross country' ritten.

Al in 1928 bij de Pedaalridders een voorstel aangenomen voor een veldrit, opengesteld voor leden, donateurs en donatrices.

In 1930 reden tien Pedaalridders mee in een cross in Arnhem. Clubleden deden het goed: A. van Keulen won, vóór Ari van de Starre. Ties Veldman won dat jaar de Kerst-cross op de Leusderheide, die daar werd verreden met speciale toestemming van de Garnizoenscommandant. De start was bij Hotel Waterloo, waar elke twee minuten een renner vertrok. Uren later werden daar ook de prijzen uitgedeeld. Het leger gaf enkele jaren later ook toestemming voor een cross van (de afgesplitste) vereniging Het Hert. Wederom werd gestart bij Hotel Waterloo, waar 25 cent inleggeld betaald moest worden. Maart 1935 was er weer een cross, dit keer georganiseerd door De Pedaalridders. Het rondje van 3 km, uitgezet onder leiding van penningmeester De Wilde, moest drie keer worden afgelegd. Er deden maar liefst 65 renners mee, uit onder meer Amsterdam, IJmuiden, Scheveningen, Arnhem en Apeldoorn. De Amersfoortse veldrit had daarmee al meteen een landelijke status. Opvallend is dat de veldrit om 13 uur beëindigd moest zijn, in verband met de live radio-uitzending van de voetbalinterland Holland-België...

Maart 1938 werd de veldrit georganiseerd op het terrein van de Vlasakkers. Renners moesten vier keer een rondje van 5 km afleggen. Ook (zelfs?) in de oorlogsjaren werden veldritten verreden. In 1941 reden acht Pedaalridders mee in een cross in Apeldoorn. Crossen was volgens de kranten uit die tijd 'specialistenwerk, dat naar zuivere kracht en uithoudingsvermogen, een groote behendigheid vergt.'

Na de oorlog lijkt het veldrijden wat minder in trek totdat het in de jaren zestig weer aan populariteit wint. Het veldrijden krijgt zelfs een enorme impuls als in 1976 in Amersfoort de eerste Nationale Veldrit (NVA) wordt georganiseerd, dan nog rond de bosvijver op Birkhoven. Aanleiding is het 50-jarig bestaan van de club. Het idee kwam van toenmalig jeugdleader en clubsponsor Jan van Ekeren (Cafetaria Puntenburg). Een veldrit kon prima in Bos Birkhoven, waar Van Ekeren al veel trainde met een grote jeugd ploeg. Kranten kondigden de wedstrijd aan als 'hink-stap-sprong op de racefiets'. Een veldrit werd omschreven als een wedstrijd waarbij 'de coureurs grote stukken van het traject vanwege de met opzet in het parkoers opgenomen spektakles en hindernissen hollend (met de fiets aan de hand) of tegen heuvels

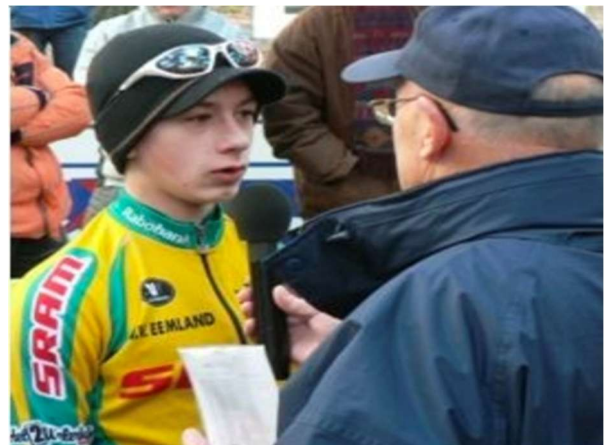
opklimmend (met de fiets op de schouder) moeten afleggen'. Hoe ruiger, hoe beter, aldus de Leusder Krant uit die tijd. De krant wees ook op goede plekken voor toeschouwers: daar 'waar de problemen het grootst zijn'. Dat bleek tevergeefs: er waren veel minder toeschouwers dan gehoopt, ondanks dat het 'puikje van de wielercross' meestreed.

De eerste veldritten werden jarenlang verreden op de eerste zaterdag na het Nationaal Kampioenschap in de maand januari, wat altijd een gunstige datum bleek: wie geen kampioen was geworden, kon gelijk revanche nemen! Bij de NVA stonden daarom vele kampioenen aan de start. Soms deden meer dan vierhonderd renners mee. In 1978 zelfs vrijwel de volledige Nederlandse top. Toenmalig Nederlands Kampioen Herman Snoeyink won meerdere edities.

Na het stoppen van Jan van Ekeren hield het Eemland-bestuur de veldrit op de kalender. De organisatie was jarenlang in handen van Nico de Vries en Ton Slink. De veldrit bleek een magneet voor veldrijders, met honderden deelnemers die in zes categorieën om de prijzen streden.

Samen met de veldrit van Lieshout is de NVA de oudste veldrit van Nederland! Jarenlang was Bos Birkhoven de thuisbasis (op twee jaren na van een uitwijk naar Don Bosco/ de Treek in Leusden). Het evenement zou al in 2018 zijn 40ste editie hebben beleefd wanneer de races in 1980, 2010 en 2012 niet waren afgelast vanwege extreme weersomstandigheden. Eind 2018 werd duidelijk dat het Utrechts Landschap na 39 edities geen vergunning meer wilde verlenen. Er mocht niet meer buiten de paden gereden worden. Ook Birkhoven verdween dus van de kalender, net als veel andere veldritten die in bossen werden verreden. Het werd steeds lastiger een vergunning te krijgen, vanwege natuurbeheer en milieu. De laatste cross in Birkhoven was voor Slink en De Vries reden om ook te stoppen. 'Vorig jaar hebben we al gezegd dat we ermee zouden kappen, maar we besloten die laatste keer in Birkhoven nog te organiseren. Maar dit wordt ook onze finish', aldus de twee tegen lokale kranten. Ze zeiden te hopen op 'echte blubber'. Dan krijg je namelijk een zware en dus ook mooie veldrit. 'Niemand vindt dat leuk, behalve de crossers en de echte liefhebbers', vertolken ze het echte cross-gevoel.

Gelukkig werd op het terrein van ggz-instelling Zon & Schild aan de Utrechtseweg een mooi alternatief gevonden. Na de eerste editie daar, werd de race in 2020 en 2021 afgelast vanwege de coronapandemie. De editie van 2022 werd daarna weer druk bezocht, die van 2023 nog beter! Vanwege woningbouw op het terrein van Zon&Schild werden de edities van 2024 en 2025 - de 44e editie! - langs het clubparkoers op Zielhorst verreden. •

Nieuweling Lars van der Haar wordt geïnterviewd door Nico de Vries

Veldrijden vergt kracht en uithoudingsvermogen (Foto: WV Eemland)

ONZE VASTE RUBRIEK: EEN BELLETJE MET...

Deze keer belden we met Paul Riezenbos (jawel die!), zowel renner bij de 18 plus, smaak- en sfeermaker als wielervlogger

Waar stond jouw wieg?

Ik ben geboren en getogen in Barneveld en daar woon ik nog steeds. In die plaats is niet echt een wieltradiatie, maar we hebben er wel een toervereniging. Daarvan was ik een tijdje lid.

Hoe lang zit jij al op de fiets en waarom?

Sinds mijn achttiende heb ik een racefiets. Ik wilde er al eentje sinds mijn tiende, maar dat mocht nooit van mijn ouders. Tot ik ging wielrennen deed ik aan basketbal. We keken thuis wel altijd veel wielrennen, vooral de voorjaarsklassiekers. Ik vond het altijd wel heel leuk om op de stadsfiets heel hard tegen mijn broers te rijden, zeker als ze me lieten winnen, haha. Op mijn achttiende heb ik uiteindelijk zelf een racefiets gekocht en hoewel het misschien ook wel wat puberaal tegen mijn ouders ingaan was, was dat een hele goede beslissing waarvan ik nooit spijt heb gehad.

Wat is tof aan wielrennen?

Wat wielrennen leuk is, is dat je dankzij aerodynamica heel erg tactisch kan spelen en daardoor kan soms de underdog winnen. Mederenners in het peloton kijken vaak niet naar mij, en dan vind ik het leuk om juist dan weg te springen. Ik vind het daarnaast ook leuk om de wereld te verkennen op de fiets en op plekken te komen waar je anders nooit zou komen. Ik ben zelf een vrij voorzichtig persoon, dat is soms wel fijn, maar tijdens een wedstrijd moet je toch vooral ballen hebben, niet te veel twijfelen en niet van de leg raken als er een keer (bijna) een valpartij is. Op dat soort momenten baal ik wel van mezelf.

Ben je een materiaalfreak?

Nee, absoluut niet. Ik werk weliswaar bij een bedrijf dat online fietsbenodigdheden verkoopt, maar mijn collega's zijn veel meer met materiaal bezig dan ik. Natuurlijk vind ik een mooie fiets vet, maar ik ben denk ik toch te pragmatisch en calvinistisch opgevoed om veel geld neer te leggen voor een fiets met de beste tech die net die 0,1 procent sneller zou zijn. Daarnaast ben ik ook geen klusser, geef mij maar een pen of een toetsenbord in plaats van cassetteverwijderaars en een bandenlichter. Je weet dat ik graag stukken schrijf en erg actief ben op social media (zie verderop)

Wat vond jij het mooiste sportmoment van het afgelopen wegseizoen? Waarom?

Voor mij persoonlijk: voor het eerst deelnemen aan een cyclo en die perfect kunnen pacen, dat was geweldig. Genieten van de prachtige omgeving van de Ardennen en daarnaast ook gewoon volop koersen, dat was echt leuk om een keer mee te maken.

Hoe ben je bij de club terecht gekomen?

Ik fietste een tijdje bij de fietsgroep van Ben de Ruiter in Nijkerk en toen vroeg hij of ik onderdeel wilde worden van zijn BDR cycling team. Dat team moest zich aansluiten bij een vereniging om een licentie te mogen voeren en zodoende kwam ik bij Eemland terecht. Dat was wel tijdens de Covid-19 pandemie, dus van koersen is toen weinig terecht gekomen, maar daardoor had ik wel tijd over om een YouTube kanaal op te zetten om toch wat reclame voor de sponsors te kunnen maken.

Paul Riezenbos is zeer actief op social media (bron: Instagram)

Wat voor soort koersen zijn jouw favoriet? Ik houd van wedstrijden waar de underdog wint. Helaas komt dat bij de mannen in het huidige profwielrennen niet zo vaak meer voor vanwege jewetwelwie, maar bij de vrouwen was het

fantastisch om Pauline (ik reken dat gewoon als naamgenoot) Ferrand Prévot in zowel Parijs Roubaix als de Tour de France te zien winnen terwijl ze toch zeker niet de favoriet was. Het voortreffelijke teamwork van de GOAT in P-R en dan dat moment dat ze tegen alle verwachtingen in Sarah Gigante wist te lossen waren echt momenten dat ik op het puntje van m'n stoel zat.

Naar welke wedstrijd kijk je uit in het crosseizoen?

Zelf rijd ik geen crossen, maar ik kijk het wel heel graag. Als ik een cross zou moeten noemen dan is het de Citadelcross in Namen, maar elke cross is leuk, omdat je nooit weet wie er gaat winnen bij zowel de mannen als vrouwen.

Wielrennen of hardlopen?

Wielrennen, want daar kan ik lekker spelletjes spelen in het peloton (als het niet té hard gaat). Het is gewoon veel vermakelijker. Hardlopen vind ik eigenlijk vrij saai, maar ik kan wel vrij snel lopen, dus dat is dan wel weer leuk.

Wanneer begin je eindelijk je reality show Koersen/Rennen met Riezenbos?

Eerlijk gezegd ben ik niet zo van mezelf in de spotlight zetten. Ik heb (dat moge duidelijk zijn) geen cameravrees, maar als ik een video maak dan wil ik vooral dat het leuk, interessant en leerzaam is voor de kijker. Ik vind de wedstrijdanalyses met andere renners ook een stuk interessanter, maar misschien is het wel leuk als mensen mij een keer een andere discipline zien uitoefenen. Iets met modder en balkjes ofzo...•

DE TOEKOMST VAN HET NEDERLANDSE WIELRENNEN – ERIC BEROETS

*Zo af en toe stellen journalisten en wielerenhousiasten zich de vraag hoe het toch gesteld is met het Nederlandse wielrennen. Erg goed, is je indruk als je kijkt naar Mathieu van der Poel, Puck Pieterse en andere profs met een nu al onwereldse palmares. Verder hebben veel mensen zelf de racefiets ontdekt; de sport lijkt populair. Maar hoe ziet de dag van morgen eruit? Hoe zit het met de nieuwe aanwas? Hoe zit het met wielrennen als breedtesport? Dan zijn er ook grote zorgen. Hierover sprak ik met enkele sleutelpersonen in en rond WV Eemland, de KNWU en CyclingClass NL.**

De populariteit van het fietsen

Een echte wielerman zal mopperen dat de koers alleen goed kan worden bekeken op Eurosport of op de Belg. Bij de NOS moet het cyclisme al snel het veld ruimen voor voetbal en schaatsen. Toch is het wielrennen populair, alleen op een andere manier. In de coronatijd, ontdekten velen de racefiets, maar weinigen werden ook echt lid van een club. Een kleine groep koos (al voor corona, maar wel aangewakkerd door de pandemie) voor een individueel lidmaatschap van de KNWU in plaats van lid te worden van een club. Volgens de geïnterviewden is dat type lidmaatschap niet gunstig voor het voortbestaan van verenigingen. Aan de andere kant, zo zagen we ook afgelopen zomer bij Eemland: instapkoersen zijn populair en in de regionale koersen kom je veel renners tegen met een individueel lidmaatschap of een daglicentie in bijvoorbeeld klasse 3.

Volgens Marco Postma (CyclingClass Nederland) loopt het aantal licentiehouders hoe dan ook terug en is er meer samenwerking tussen clubs nodig om het voortbestaan van de wielclubs te waarborgen en ze sterker te maken. En volgens hem moet er ook een gedifferentieerd en passend wedstrijdaanbod zijn voor alle categorieën. Het sterk maken en houden van de regio's en de clubs is in zijn ogen cruciaal om het hoge niveau van het huidige wielrennen in Nederland te kunnen handhaven op de langere termijn.

Verdwijnen van koersen en verenigingen

Bij veel verenigingen daalt het ledenaantal en er zijn zelfs ook wielerverenigingen verdwenen of gefuseerd. In die zin is een wielervereniging als WV Eemland met

**Met dank aan de geïnterviewden Stephan Bredewold, Henk van Beusekom, Jaap van der Breggen, Stef de Jong en Marco Postma allen op persoonlijke titel.*

een groot aantal leden (300 in november 2025, red) geen vanzelfsprekendheid. In de breedte lijkt het aantal leden bij de KNWU af te nemen.

En er verdwijnen ook steeds meer koersen, omdat wedstrijdorganisaties zien dat renners zich inschrijven en niet komen opdagen. Het jaar erop staat die koers dan niet meer op de kalender, omdat de organisatie ermee stopt. Dat beperkt het wedstrijdaanbod, nog los van de schaarste bij de politie om koersen te beveiligen. Ook dat is bepalend voor de afname van het wedstrijdaanbod.

Nieuwe aanwas

Hoe zit het dan met de profrenners van morgen? Er is volgens de geïnterviewden zeker talentvolle nieuwe aanwas. Voor het opleiden van nieuw talent is sinds 2021 CyclingClass Nederland (CCNL) opgericht om veelbelovende renners en rensters de kneepjes van het wielervak bij te leren. Vanaf 1 januari 2026 zijn er 10 deelnemers van CyclingClass actief in de World Tour, 20 op het Continentale niveau en 17 zijn er actief op clubniveau. Die aantallen veranderen volgens Postma uiteraard wegens de instroom en uitstroom. CCNL is een belangrijke schakel naar de topsport, maar volgens alle geïnterviewden moet ook in een laagdrempelige breedtesport worden geïnvesteerd om daarmee de kans dat nieuwe talenten worden ontdekt (en zichzelf ontdekken) wordt vergroot.

Volgens Marco moet je leren om topsporter te worden, maar ook leren dat er meerdere wegen zijn naar de topsport (vroeg rijp versus laatbloei, denk aan een

Wielrennen is populair (Foto WV Eemland)

Annemiek van Vleuten of een Bauke Mollema ooit). Overigens merken de geïnterviewden wel op dat vroeg beginnen met wielrennen maakt dat de fietsbeheersing, waaronder de stuurvastheid, vaak veel beter is dan bij de zijinstromers.

Desgevraagd vinden de geïnterviewden dat je bij talentontwikkeling echt wel verschil moet maken tussen jongens en meiden. Jongens lopen in hun weg naar volwassenheid gewoon nog een poos mentaal en fysiek achter bij de meiden, dat is algemeen bekend, aldus van Henk van Beusekom (KNWU, Clubsupport). Daarmee moet je wat, wil je een goede begeleiding aanbieden. Wat volgens hem zeker kan helpen is om zo lang mogelijk jongens en meiden samen te laten trainen.

Laagdrempeliger

Stephan Bredewold (KNWU, wieltrainer en vader van Mischa) en Jaap van der Breggen (WV Eemland) voegen toe dat je niet te vroeg moet spreken over talenten. Zeker bij de jeugd en eigenlijk tot ongeveer tweedejaars junior moet je die term helemaal niet laten vallen. Dan kan tevens de indruk ontstaan dat je andere renners niet de moeite waard vindt. Van der Breggen wordt fel en zegt met vuur 'Het uitrijden van een koers is niet niks dat vraagt wat van je. Of je nou vooraan of achteraan rijdt: petje af voor alle renners. Ik vind het zelf erg belangrijk dat we veel aandacht hebben voor de jongelui die gewoon lekker willen fietsen en geen ambitie hebben om topsporter te worden. Dat is gewoon het merendeel van de renners. Die moet je een leuke en mooie sport aanbieden, waar ze jarenlang mee vooruit kunnen'.

NK Nieuweligen Meisjes 2025 in Roden (Foto: WV Eemland)

Beroepsrenner Stef de Jong (Difтар Continental Team) ziet de trend bij clubs en wielploegen om op steeds jongere leeftijd te scouten en dat is in zijn ogen begrijpelijk voor de profploegen die het echt moeten hebben van (toekomstige) topsporters.

Als jong scouten de standaard wordt, dan kan dat volgens Stef negatief uitpakken voor de (jonge) renners die gewoon lekker willen koersen en helemaal geen ambitie hebben richting de topsport. Voor die categorie moet het wielrennen aantrekkelijk blijven. 'Je moet echt voorkomen dat die afhaken'.

Met te vroeg scouten zadel je jongeren bovendien met grote verwachtingen op, terwijl ze zichzelf nog aan het uitvinden zijn, aldus Bredewold. 'Hun brein is nog in ontwikkeling en ze zitten nog midden in de puberteit. Daarom denk ik dat je wel je ogen moet openen voor nieuw talent, maar pas rond de juniorentijd echt serieus aan talentontwikkeling moet doen. Dan weet je wat voor kop erop zit en staan ze bewuster in het leven', zegt Stephan.

Henk van Beusekom herhaalt dat het wielrennen laagdrempeliger moet. 'Brenge de sport onder de aandacht bij jongelui met een dikke bandenrace, met korting op materialen, met een gemeentelijke subsidie, maak het gewoon minder duur. En zorg dat die 95 procent die geniet van de sport en geen prof wordt ook lekker blijft fietsen tot bij wijze van spreken hun tachtigste.'

Plezier én prikkels tegelijk

Het plezier centraal, dat is het 'geheim van Eemland', zeggen Bredewold en Van der Breggen. Stef de Jong is het eens, maar benadrukt wel dat ambities en doelen stellen niet mogen verdwijnen. Voor een wedstrijdvereniging is het de kunst om een goede combinatie te vinden tussen plezier en ambities en dat doe je door te zorgen voor voldoende uitdaging (ook in de trainingen) en prikkels.

Stef begon naar eigen zeggen ooit vanuit plezier met wielrennen (pure lol). De ambities volgden later pas, mede door zijn veelvuldig contact met Darren van Bekkum (Astana, eveneens oud- Eemland). Ook kunnen 'reflectiemomenten' volgens De Jong zorgen voor een goede prikkel: een moment waarop je na de training of de wedstrijd uitgebreider met elkaar leermomenten bespreekt. Renners maken daarmee echt grote stappen, ervaart Stef. Wielrennen is slim zijn, ontwikkelen van koersinzicht en alleen hoge wattages kunnen fietsen is dan te beperkt.

Ouders en de vereniging

De geïnterviewden vinden het stuk voor stuk belangrijk om voortdurend te investeren in de wielervereniging en die te beschouwen als een soort gemeenschap. Veel wielerverenigingen zijn volgens Van Beuskom nog erg conservatief en roepen maar al te snel 'bij wielrennen werkt dat niet zo' als ze worden geconfronteerd met nieuwe ideeën of innovatie. Zij zijn nog veel te weinig

De meet bij de Toekomstcup Phillipine 2025

bezig met de ontwikkeling van een gezonde vereniging met voldoende vrijwilligers, enthousiaste bestuursleden en investering in de ouders. De ouders van de jonge renners zijn de visvijver voor nieuwe vrijwilligers en bestuursleden. Bredewold en Beusekom vinden dat een vereniging een veilige en prikkelende omgeving moet bieden op basis van steun en vriendschap. Daarbij spreken mensen elkaar ook aan als ouders (vaak vanuit enthousiasme) veel te veel druk op hun kinderen leggen. 'Dan heb je kans dat jonge renners hun fiets op een gegeven moment in de schuur laten staan en nooit meer aanraken'. De druk vanuit ouders wordt door renners als vaak nog veel zwaarder ervaren dan die door de trainers. 'Zo zijn veel wielercarrière's in de knop gebroken', aldus Van Beusekom.

De verbondenheid moet er volgens Van der Breggen ook zijn bij wielerverenigingen onderling 'Dat verenigingen renners weghalen bij andere verenigingen is eigenlijk heel erg jammer. Probeer zoveel mogelijk de jonge aanwas bij de eigen vereniging laten rijden, niet te snel dat topsportcircuit in.'

En dus?

Als wordt geïnvesteerd in een laagdrempelige breedtesport die het wedstrijd wielrennen aantrekkelijk maakt voor een breder publiek, dan is de koers voor de helft al gewonnen. Dan komen de nieuwe Puck of Mathieu echt wel bovendien en Cycling Class is dan een waardevol initiatief om de weg naar de topsport te plaveien. Het lijkt wel een boeddhistische wijsheid: waar je denkt druk uit te moeten oefenen (als ouder, vereniging of bond) moet je dat juist helemaal niet doen of op andere wijze door een veilige, prikkelende omgeving aan te bieden. Motiveren en verleiden in plaats van druk en veel te vroegtijdige talentontwikkeling. En hou (aldus Henk) in de gaten dat een jong lid van een wielervereniging misschien juist een goede baanwielrenner zou kunnen zijn in plaats van steeds maar op te leiden tot wegwielrenner. Dus als je dan zoekt naar 'een nieuwe generatie', blijf dan breed kijken is het advies. Maar begin ook niet direct over topsport en talentontwikkeling, is de les. De sportbeleving moet echt anders, om wielrennen toegankelijk te maken voor een breder publiek. Dat kan best zonder meteen al de nadruk te leggen op wattages, klasseringen en het uitzoeken van talenten. Het is gewoon de leukste sport die er bestaat en dat is voor veel lezers van dit artikel waarschijnlijk niet aan dovemansoren gericht. Gun het wielrennen een toekomst, want er is echt wel werk aan de winkel om die ook veilig te stellen! •

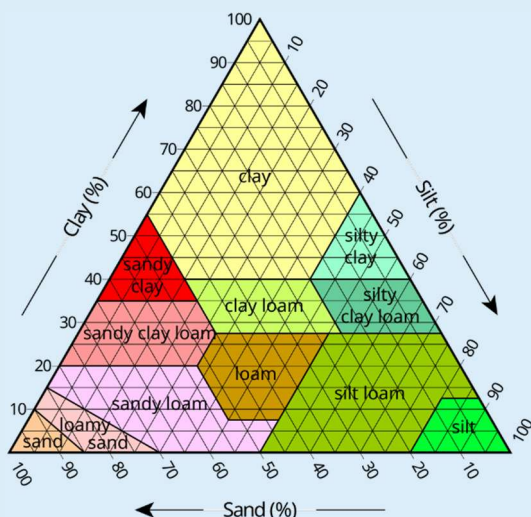
Start van de Nationale Veldrit Amersfoort 2025

COLUMN 'MODDER'

DOOR LISANNE NAUTA

Een aantal van jullie weet dat ik de winter normaal actief ben in het veldrijden. Een paar zullen weten dat ik een achtergrond heb in het aardwetenschappelijke veld. Twee werelden die goed combineren voor een column in de wintereditie van de Eemlandkrant.

Voordat ik ging veldrijden, had ik al de nodige ervaring opgedaan met... modder. Zelfs op competitief vlak. Een jaarlijks terugkerend evenement tijdens mijn opleiding was het Nederlands Kampioenschap Grondboren in Wageningen. Hierbij dien je met je team een Edelman grondboor van 1,20m zo snel mogelijk door een natte zware kleibodem te boren. Ook tandartsen in opleiding deden mee - die boren nou eenmaal ook wel eens. Er zijn veel overeenkomsten te vinden tussen een veldritwedstrijd en een grondboorwedstrijd: teams, kaplaarzen, glijpartijen, luide aanmoedigingen, overmatig veel bier (in België), een strenge jury, stopwatches, vieze kleding, leermeesters, snelle rondetijden en alles draait om spieren én techniek. En natuurlijk modder!

De USDA internationale textuurdriehoek. Bron: Wikipedia

Maar wat is modder nou eigenlijk? Een bodem is samengesteld uit mineraal materiaal, organische stof, lucht en water. Mineraal materiaal is afkomstig van geërodeerd gesteente dat door lucht en water is afgezet. In de bodemkunde wordt het minerale materiaal ingedeeld in textuurklassen op basis van de fractie zand, klei en silt deeltjes. Bekijk je klei onder de microscoop, dan zul je zien dat het uit platte plaatjes bestaat, terwijl zanddeeltjes rond of hoekig zijn. Dit bepaalt mede hoe goed een bodem regenwater kan afvoeren of vasthouden. Daarnaast zijn er verschillende chemische samenstellingen van mineralen die daarmee de bodemeigenschappen bepalen. Droge grond is altijd stevig. Hoe hoger het gehalte aan klei en organische stof in de bovengrond, hoe lager de stevigheid in natte omstandigheden. Dit komt doordat klei en organische stof door hun chemische samenstelling water kunnen binden en zo vervormbaar (plastisch) worden tot modder. Een zanderige bodem heeft door de grotere poriën een betere drainage en zal daardoor zijn stevigheid beter behouden.

Kijken we naar ons eigen clubparcours, dan vallen er een aantal dingen op. Het stuk gras bij het handbalveld wordt altijd snel een baggerpartij. Normaal zou je verwachten dat hoger gelegen delen droger blijven en het regenwater zich verzameld op de lagere delen op ons parcours. Hier is dus iets anders aan de hand. De drainage van deze locatie moet zeer slecht zijn. Mogelijk is er een slecht doorlatende laag ontstaan door het gebruik van machines tijdens de aanleg van het sportpark. We noemen dit verslemping - een vorm van bodemdegradatie. Op veel andere plekken zien we bij nat weer dat er een dunne, gladde bovenlaag ontstaat. Dit is te verklaren door het hoge gehalte aan organisch materiaal (van het gras) op een lemig zanderige grond die zijn stevigheid kan behouden.

Een ander bodemkundig interessant clubparcours is Tiel. Dit parcours heeft maar weinig regenwater nodig om zeer glad te worden. Daarnaast merk je dat deze modder ook heel erg aan je fiets blijft kleven. Vaak zijn er wel renners die tijdens de wedstrijd de modder moeten weghalen, omdat de ketting niet meer wil draaien. Dit komt door de rivierklei, die bestaat uit een hoog gehalte specifieke (illiet en smectiet) kleimineralen. Deze kleimineralen zorgen voor een groot zwel-en krimpvermogen van de grond en is daarmee erg kleverig.

Zo vormt elk parcours zijn eigen soort modder. En wie goed kijkt, ziet dat modder niet zomaar viezigheid is, maar het stille verhaal van tienduizenden jaren landschapsvorming door de natuur en de mens. •